

Dem en Smule til Fornuft. De gamle Træer falder ikke for det første Hug, — men det hænder derimod undertiden de unge; det skal De komme til at sande! Igaar talte De, Hr. Hansted! Nu har jeg Ordet!”

X

Da Provst Tønnesen et Øjeblik efter med Allarm slog Døren op til Dagligstuen, kom Frøken Ragnhild i det samme ind fra Spisestuen med en Porcellænsskaal fuld af gule Blomster mellem Hænderne. Hun var klædt i en let Morgenslobrok, der omkring Livet var sammenholdt af en tyk Snor med lange Ender og Kvaster. Paa Hovedet sad en flad, lysegraa Filthat uden anden Pynt end et hvidt Slør, der hang hende ned ad Ryggen. Hun var som sædvanlig bleg, men op under hendes Hage kastede Blomsterne et pragtfuldt rødgult Skær, som om det var en Skaal fuld af flam-mende Sollys, hun bar.

„Hvad er der sket?“ spurgte hun straks ved Synet af Faderens ophidsede Udseende og standsede forskrækket foran det svære Mahognibord i Midten af Stuen.

„Ja, det maa du nok spørge om! Jeg tror saa sandelig, at Verden er gaaet aflave i denne Tid! Folk er som forheksede — komplet gale!”

„Hvad er der da sket?“

„Aa — det er saamænd hverken mere eller mindre, end at vor Ven Hr. Hansted er gaaet hen og har for-lovet sig!”

Frøken Ragnhild satte Skaalen fra sig paa Bordet med en saa hastig Bevægelse, at noget af Vandet spildtes over de fremlagte Pragtværker. Hendes Kinder blev rosenrøde helt op til Tindingerne.

„Hvad siger du? . . . Hr. Hansted!”